

La noi după casă

Azi un ghiocel,
alb și mititel,
a îndrăznit să iasă,
la noi după casă,
tremura de frig,
sta ca un cârlig.
și cum sta așa,
se tot întreba,
de nu s-a grăbit,
la noi de-a venit.

Colea o rândunea,
tremurând și ea,
de pe gard cum sta,
se tot minuna,
căci ariciul gri,
înapoi fugi,
numai ghiocelul,
albul mititelul,
sta foarte solemn,
singur, însă demn.

Însă un arici,
ce-i și el pe aici,
zise cu stupoare:
vai, e cam răcoare!
ce-i cu tine așa?
te-ai ivit din nea?
ghiocelul apoi
zise cam vioi:
eu sunt ghiocel,
cânt din clopoțel.

Hop și-o buburuză,
roșie confuză,
ce sta indignată,
zise așa deodată:
ce-atâta răcoare,
fără pic de soare?
doar tu ghiocel,
alb și mititel,
vii, mereu, mereu
chiar dacă ți-e greu!
deși zgribulit,
mic și pricăjit,
albul ghiocel,
ca un clopoțel,
zise mândru tare,
eu sunt prima floare
ce v-aduce veste
că puțin mai este
și că vine iară
dulcea primăvară

